

Találkozásaink a Szentírással

KALÁSZ MÁRTON

A hegyi beszédhez

(Mt 7, 1–22)

*még majd szó essék, az ebeknek mit adunk
mit vetnénk taposásra ma serték elé
bogy ránk fordulva minket kik szaggassanak
ne csak, bogy kérnünk kell s megadatik*

*még majd szó essék, vétve kit vegyünk
s adnánk-e fiunknak kenyér helyett követ
szánnánk-e nevelt kígyót hal helyett
ne csak, bogy zörgessünk s megnyitattik*

*még majd szó essék, a széles kapun
betüremkedve ki áll személyünkönél előbb
ki volt farkas, ki szed majd bojtorjánról is figét
ne csak — bogy mond a kevés is neked: Uram, Uram*

KEREKES KÁROLY

A bilincstépő és rácsszagató zsoldár

Miután Pált és Szilást Filippiben megvesszőzték és börtönbe vetették, azok éjfél tájban zsoldárokat énekelve dicsérték az Istent, a foglyok meg hallgatták őket. Ekkor hirtelen olyan erős földrengés támadt, hogy még a börtön alapfalai is belemegtek. Az ajtók mind felcsapódtak, és mindenkiről leoldódtak a bilincsek... (ApCsel 16, 25–26)

Gyermekkorom óta izgalmas olvasmány számomra a Szentírás. Nagyon sok epizódja kitörölhetetlen ihlető képként él és hat bennem. Így a fenti börtön-jelenet is. Főként az ragadta meg a fantáziámat, hogy csak ketten énekeltek zsoldárt az egész börtönben, és mégis: körülöttük minden rabról lehullott a bilincs! — Mintegy két évtizeddel ezelőtt jeles társaságban a zsoldárok csodálatos erejéről beszéltem. Az egyik jelenlévő kiváló egyházi férfiú türelmetlenül megszólalt: „Hagyjuk már azt a zsoldározást, hiszen húsz-harminc év múlva úgyis elhal az egész erőlködés. Ószövetségi imák azok, nincs bennük számunkra egyetlen ép gondolat sem. Készítsünk mai imádságokat helyettük, és mondjuk azokat, ha imádkozni akarunk.” A zsoldárok ilyen minősítésében akkor van némi igazság,